

spurgte, om det er Ret, man gjør ham, da at svare ham Nei, naar man efter min Dverbeviisning har gjort ham Uret, thi dette har jeg gjort med Hundreder, og derfor har jeg Indflydelse paa dem. Ja, man vinder ikke Indflydelse hos Menigmand ved at tale dem efter Munden (Hør!), men man vinder Indflydelse hos dem ved at tale Sandhedens Sprog og ikke vige tilbage for dem og sige, at man Intet med dem har at gjøre. Dersom det ærede Medlem vilde gavne denne Sag, saa traadte han op her og gav os Anerkjendelse, som have gjort mere for dem end han ved sin lange Tale. Vi have gjort mere for dem end ved agiterende Taler af den Art, vi have hørt kastede ud her, hvor de ikke behøves, for vi vide ret godt her at maale med Billighed, det er skeet hidtiltdags. Men saaledes taler man til de Mænd, som tør vove at staae paa vor Side, man bebrejder dem deres Skridt, man har Intet Andet at gjøre for at argumentere i en Sag, end at kaste en heel ny Gjenstand herind paa Tapetet, for at kunne sige dem, at de agitere og skaffe Uro i Landet. Jeg skal ikke længere opholde Sagen nu, og jeg er allerede gaaet ud over Forhandlingen af den Gjenstand, som egentlig forelaa, men jeg troer, det var nødvendigt at imødegaae, hvad her var blevet sagt, og jeg troer, i hvad man saa vil sige derom, saa skal man indrømme, at jeg har gjort det ligefremt og aabent.

Mourier: Jeg vilde gjerne gjøre en personlig Bemærkning, hvis det ikke er ubes-

dent atter i en saadan Anledning at forlange Ordet.

Formanden: Ja, hvis det kun er en kort Bemærkning, er det tilladt.

Mourier: Den meget ærede sidste Taler havde den Opmærksomhed at yttre, at han var nær ved at falde i Søvn under mit Foredrag. (Tscherning: Nei, det har jeg ikke yttret.) Det forekom mig rigtignok, at han nu og da gav lydelige Tegne til, at han var vaagen; det interesserede mig imidlertid at høre denne Uttring af ham; thi derved leedes jeg til at forstaae Et og Andet i hans Foredrag, som jeg ellers ikke havde kunnet fatte. Nu er det mig mere tydeligt, hvorledes det ærede Medlem, der, hvis jeg ikke hørte feil, ogsaa talte om en halvdrømmende Tilstand, kunde være i Ost, medens jeg var i Vest. Jeg har rigtignok under den ærede Talers Foredrag langtsfra befundet mig i den samme Stilling; thi han raabte saa høit, at, om jeg endog havde havt den største Lyst til at tage mig en Luur, vilde det have været mig ganske umuligt. Men, jeg kan nu — som sagt — ret godt forstaae en heel Deel af den ærede Talers Uttringer. Jeg forstaaer nu blandt Andet meget godt, hvorledes han kom til at fortælle, at han og De, han betegne som sine Meningsfæller, pleiede at sige til Fæstebønderne, at, „de jorddrottlige Herrer ingen fuld Eiendomsret have over Fæstegodsset.“